

Jaklien Moerman

Een gigantische koffer vol dromen

1931 - 2011

Wij melden U met droefheid het overlijden van mevrouw Jacqueline 'Jaklien' Moerman. De uitvaartplechtigheid heeft plaatsgevonden in intieme kring. Het bericht staat op 22 december 2011 quasi argeloos tussen de beursberichten in de krant. Nauwelijks een mens die het opmerkt. Want wie in godsnaam is Jaklien Moerman?

Bij wie het bericht zeker een belletje doet rinkelen, is bij een hele stoet juffen. Mevrouw Moerman - zeg maar Jaklien - heeft immers tientallen jaren tekenles gegeven in de normaalscholen van Eeklo, Ronse en Gent. Leerlingen van toen halen wat graag herinneringen op wanneer een tv-ploeg van Man bijt Hond vlak na haar overlijden langskomt. Het wordt een lofzang op het talent en de didactische kwaliteiten van Jaklien.

'Niemand van ons had maar een spat van haar talent, maar ze bleef ons stimuleren. Beetje bij beetje leerden we tekenen zoals zij. En wij brachten die stijl op onze beurt over op onze leerlingen. Vraag me nu, tientallen jaren later, om een kindje te tekenen en je zal zien dat het in de stijl van Jaklien is. Een Jaklientje.'

Volstaat dit voor een plaatsje in De Roets? Neen. Daarvoor moeten we terug naar de jaren zeventig. Naar de periode waarin ze haar tekentalent ten dienst stelt van schrijfster Mariette Vanhalewijn. Een ideeetje van uitgeverij Lannoo. Geen kinderkamer in die periode of er ligt een boekje van het succesduo op het nachttafeltje. De verhaaltjes zijn bijzonder lieflijk, zonder géne optimistisch. De dromerige tekeningen van Jaklien maken ze helemaal onweerstaanbaar voor het kleine grut. Kindjes met hele grote hoofden en ontwapenende hertenooigjes, uitwaaiierend piekhaar. Met dat typische puntje aan de kin. Gaatjes in de hemel, Een schaap met witte voetjes, Een molen voor Annelientje: een heel decennium onovertroffen

Jaklien Moerman en Mariette Vanhalewijn kennen elkaar niet echt goed. De afspraken worden telefonisch gemaakt, Vanhalewijn stuurt haar teksten op en Jaklien voorziet ze van tekeningen.

Fotobron: WPG-uitgave Oogappel/Manteau

voorleesvoer. Niet alleen in Vlaanderen, de boekjes worden in meer dan tien talen vertaald. En opgevoerd in ontelbare toneelstukjes.

Wie door een miraculeuze speling van het lot in die periode geen kinderboekje van het succesduo onder ogen krijgt, kent de tekenstijl van Jaklien ongetwijfeld van de ontelbare wenskaarten, doopkaarten en kalenders van haar hand.

Bij het overlijden van Jaklien zoekt de VRT heel zijn archief af naar beelden om het in memoriam te stofferen. Zij vinden welgeteld één kort fragment uit 1969 dat werd gemaakt voor het programma Echo.

Bekend wordt Jaklien nooit, daarvoor is ze veel te bescheiden. Vanaf de jaren 80 glijdt ze langzaam de anonimiteit in, een rol die haar uitstekend ligt. Maar de laatste jaren is er opnieuw een grote vraag naar die dromerige verhaaltjes en tekeningen. Tot in China en Zuid-Korea toe. Op algemeen verzoek worden de mooiste verhaaltjes in 2010 gebundeld onder de titel Een koffertje vol dromen.

Jaklien mag het nog net meemaken.